

DRAGOSTEA ÎNTR-O CLIMĂ FOARTE RECE

Când bărbatul din Nord și femeia de la Polul Sud se întâlniră pentru prima oară în canoe pe mările înghețate ale Polului Sud, își dădură seama numai de căt că sunt suflete pereche.

Tocmai de aceea nu știau nimic despre reacția ciudată și capricioasă ce avea să se producă în câmpul magnetic al Pământului Dintâi.

El era primul nord care dădea ocol Pământului. Dintâi și acosta pe țărmul Polului Sud.

Ai urechi perfecte. S-ar putea să fii cea mai extraordinară persoană pe care am întâlnit-o vreodată în peregrinările mele.

Dacări fi știut ce greutăți îi pasc, poate că nu s-ar fi primit să se îndrăgostească.

Dar poate că era inevitabil. Destin, karma, voința zeilor... oricum i-ați spune, cu siguranță trebuia să se întâpte. La urma urmei, într-un Univers atât de mare, ei tot se găsiseră.

Nici măcar incontestabilă forță a iubirii lor nu parea să fie pe măsura ciudățeniei respingeri magnetice care nu-i lăsa să se apropie la mai mult de jumătate de metru unul de altul.

Nici măcar șamanul cel înțelept al su-icilor (locutorii Polului Sud) nu te poate da o explicație.

Dar sigur că nu puteau. Așa că sărutară bucătele de hârtie și le suflără unul spre altul. (De altfel, mulți istorici cred că de-aici se trage obiceiul oamenilor de a-și trimite bezele.) Ca orice proaspătă însurăței, s-ar fi sărutat tot timpul, iar în acei primi ani, cerul Polului Sud a fost trezit la viață de sute de săruturi pe hârtie care, purtate de vânturile înghețate, se amestecau cu fulgii de zăpadă.

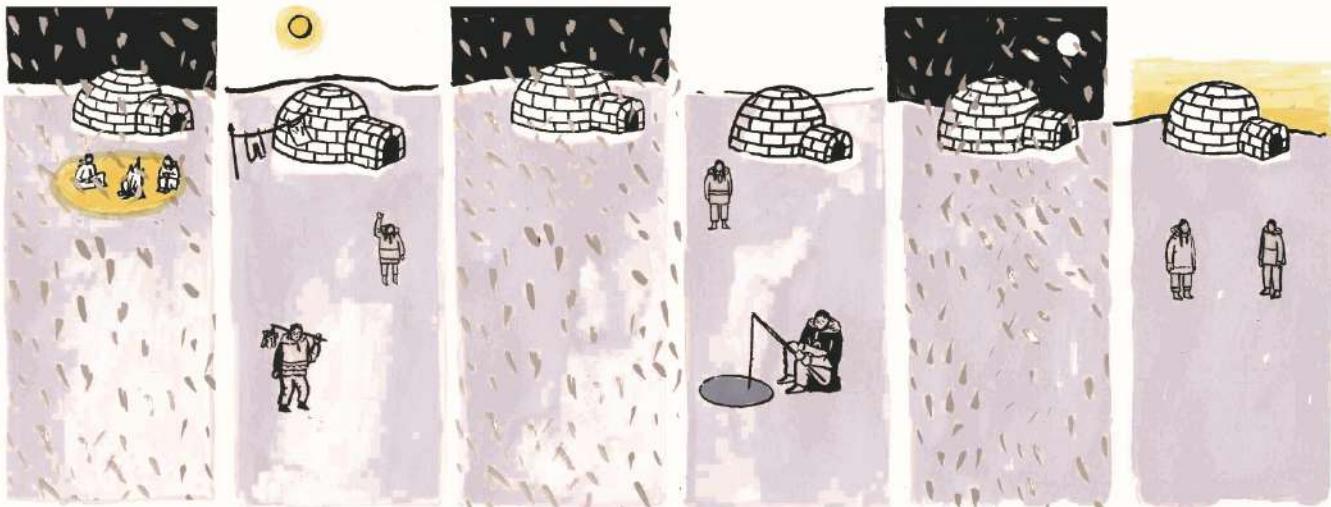
Toate bune și frumoase, dar nu se puteau bucura de căldura celuilalt decât într-un singur fel.

În fiecare dimineată se sculau și schimbau locurile în pat. Astfel, puteau să-și culce capul pe urma lăsată de celălalt pe pernă. Și, preț de câteva clipe efemere, până când pernele se răceau, iar căldura se risipea, era aproape ca și cum s-ar fi îmbrățișat.

Și așa, zilele se făcură săplămâni, săplămâni se făcură ani,
dar forța magnetică tot nu slăbea. Cei doi stăteau ore în șir privindu-se în ochi.
Dar tot nu se puteau atinge nici măcar cu vârfurile degetelor.

Așa că-și petreceau nopțile adânci ale iernilor de la Polul Sud spunându-și povești.
Toate acele nopți nemărginite, intense, pâlpâind de stele, nopți care nu se mai terminau, ei
și le petreceau spunându-și povești.

